

Въ мига когато съветът на баронитѣ не можеше да реши, дали да тръгнатъ на северъ къмъ Мелнишката крепостъ на деспота Славъ, или да се яватъ въпрѣки всичко подъ стениѣ на враждебната Тесалоника, тѣ забелязаха, че, къмъ стана имъ приближава, въ бръзъ галопъ, голѣма дружина войскари.

Баронитѣ извадиха мечове и обградиха императора. Ала мѣжътъ, който яздѣше начело на дружината, скочи отъ коня си, свали шлемъ, поклони се дълбоко, приближи, прегъна колѣно и цѣлуна края на туниката на Анри.

— Научихъ за тежката неволя на нашия сюзеренъ и бързамъ да му предложа гостоприемство. Моятъ кастелъ, моитѣ люде, всичко каквото имамъ е на негово разположение...

Трогнатъ, Анри вдигна върния васалъ и каза:

— Твоето предано сърдце ми е по-скъпо отъ всичко друго, което ми предлагашъ, Гийомъ дьо Бланделъ... Приемамъ да прекарамъ Коледата въ твой домъ и ти благодаря отъ името на моитѣ бедни люде, на които можеби сега спасявашъ живота. Благородното ти дѣло нѣма да остане забравено.

— Единъ рицаръ, който не помогне на сюзерена си въ нужда, не заслужава своето звание — пошълна тихо кастеланътъ на Виньери.

Тамъ войскитѣ на Анри останаха да почиватъ три дни, докато възвърнатъ малко здравето и силитѣ си. Следъ това се отправиха къмъ Драма, гдето срещнаха графъ Евстахий и рицаритѣ, които бѣха изпроводили деспота Славъ до земитѣ му.

Отъ тамъ, тѣ потеглиха заедно къмъ Тесалоника. Ала въ Сърското поле срещнаха единъ отъ върнитѣ люде на Биандрате, графъ Албертино Каноса, който обикаляше мѣстнитѣ крепости и ги укрепяваше. Дветѣ войски спрѣха едни срещу други. Графътъ препусна къмъ императора и му отдаде почести. Но следъ като го придружи малко, той се извини, че трѣбва да го напусне, върна се назадъ къмъ Съръ и събра всички въоръжени люде да бранятъ крепостта, като заповѣда да не пуцатъ войскитѣ на Анри.